

ТУРИСТЪ

Ех, не ще ли има
край на тая зима!
Да полъхне пролътъ
надъ полята голи.
Слънчо да изпрати
слънце на земята,
да се мърнатъ ясни,
чисти небесата.
Ще премътна бързо
на гърба торбата
и със смѣхъ и пѣсни —
хайде въ планината!
Съ радостъ ще ме срещнатъ
веселитѣ птички,
младитѣ елички,
диви криви круши,
гджи червенуши.
Ако баба Меца
срещна пъкъ въ гората
викомъ ще ѝ викна:
— Мецо, много здраве
пращатъ ти децата!

Димитъръ Пантелеевъ

ПЪСЕНЬТА НА ТЖЖА

Старопланинска легенда

Въ сърдцето на Балкана, между Юмрук-чалъ, Марѣ Гидикъ и Купена, е кацнала малката хижа „Тжжа“. Край нея лежи пѣтя, който е хваналъ съ едната си ржка Мизия, а съ дбугата — Розова долина.

Единъ слънчевъ день напуснахъ хижата на пѣтъ за Голѣмо село, разположено въ южнитѣ склонове на Стара-планина, между Карлово и Казанлъкъ. Слънцето бѣгаше съ златната си колесница надъ скалистия лобъ

на Купена, а стройнитѣ, кичести букаци едва потрепваха, полюлявани отъ прохладенъ планински вѣтрецъ. Вървѣхъ по долината на рѣка Тжжа — най-красивата, най-приказната долина въ цѣлия Балканъ.

— Защо ѝ думатъ Тжжа?

— Нѣкога по тая мѣста пасалъ вакло стадо пастирътъ Ганѣ, господине, — поде едина отъ двамата планинци, които застигнахъ изъ пѣтя. Чуденъ даръ ималъ тоя пастиръ да свири на меденъ кавалъ. Птичкитѣ млъквали кога засвирълъ, гората стихвала. Презъ деветъ върха идвали най-отборъ пастири да го слушатъ. Скланяли глави и тихо си хортували:

— Отъ Бога е свирката на Ганѣ!

— Отъ Бога...

— Една нощъ, когато пълната луна разляла златото си по челото на Купена. Ганѣ извадилъ кавалъ, изправилъ се срѣдъ стадото и се унесълъ. Свирилъ — сърдцето му пѣло. Тогава водитѣ на рѣката се разтворили и низъ тѣхъ се появила млада жена обвита въ бѣла прозрачна дреха върху която падали дългитѣ ѝ разплетени коси. Тя се доближила тихо до пастира. Погледнала го. Голѣмитѣ ѝ черни, като вжгленъ, очи го омагьосали. Ганѣ се олюлялъ — току да падне. Тогава младата жена преметнала леко топлатата си ржка презъ рамото му и шепнейки му опойни думи го повела къмъ рѣката. Водитѣ пакъ се разтворили, а щомъ Ганѣ стъпилъ на срѣдъ леглото имъ, двата ржкава се втурнали единъ срещу другъ, плиснали се и го облѣли до глава. Просияло на пастира. Гледа — русалка го тегли къмъ дъното.

— Загивамъ, майчице! — едва продумалъ Ганѣ и втора вълна го отнесла подъ водата.

Отъ тогава пастирътъ е пленникъ на русалката, свири ѝ подъ водата день и нощъ, ала жалбата му по стара майка и вакло стадо никога не стихва. Затова е тжжна пѣсенята, която идва отъ рѣката, затова ѝ думатъ ТЖЖА.

Петъръ Димитровъ

Хижа „Юмрукъ-чалъ“ надъ Карлово.